

melse end den, der ved ministeriel Resolution for Tiden bestaaer; men dersom vi nu optage denne Paragraph, have vi afgjort Sagen, hvortilmod vi, ved at lade dette være, lade Spørgsmaalet aabent. Det er nemlig min fulde Overbeviisning, at den Maade, hvorpaa denne Sag nu behandles, er i Strid med Børnepligtslovens Ord og navnlig med hele dens Aand og Mening. Hvad er det for to Paragrapher af Børnepligtsloven, som her komme i Betragtning? Den ene er den, som giver den Regel, der skal følges, og den anden den, som viser, om man saa vil, den Fare, hvorunder man befinder sig, idet man gaar ind paa denne Paragraph, isald man vil opfylde Børnepligtsloven strengt.

Den første Paragraph, som giver Reglen, der skulde have været fulgt, og som jeg troer, man har unddraget sig af Misforstaaelse af Lovens, det er § 6; den lyder saaledes: „Enhver, der har modtaget den geistlige Ordination eller er fast ansat som Skolelærer, er fritagen for al Krigstjeneste og udslettes af Rullen. Den samme Fritagelse gjaelder og alle af Ståten anerkjendte Religionsfunds Geistlige“. Der staaer ikke som Lærere i Skoler, men som Skolelærere, det vil sige, som Lærer for en Skole, til hvilken han er bunden fast, og ikke som Lærelærer i Forbindelse med mange Andre ved Skolen, ved hvilke de ere paa Dpfigelse. Det er altsaa kun disse faste Lærere, der ere fritagne for al Krigstjeneste. Nu har man søgt at forklare dette derhen, at naar en Mand paatog sig et bestemt Timeantal, saa skulde han derved blive fritagen for Børnepligten, og man er endogsaa gaaet saavidt, at naar en Person, som har været i den Stilling, har fremstillet sig ved Sessjonen med et Beviis fra Communen, der gif løs paa, at han havde fast Ansættelse ved en Skole, saa har man uden Videre strøget ham ud. Jeg har nu aldrig kunnet forstaae, hvorledes nogen Mand har kunnet give et saadant Beviis, og endnu mindre, hvorledes nogen Sessjonsret har kunnet modtage det. De have Alle været ansatte som Lærere paa Dpfigelse; deri har ligget tilstrækkeligt Beviis for, at de ikke have været fast ansatte. Hvorledes nu en

Mand med den ene Haand har, saa at sige, kunnet ansætte dem paa Dpfigelse og med den anden understrive et Beviis for, at de vare fast ansatte, det er af den Art Misforstaaelse, som jeg ikke ret fatter; men endnu mindre fatter jeg, at Nogen, som sidder ved Sessjonsbordet og kender denne § 6 og hvad derved forstaaes, kan lade et saadant løst Beviis fra en Autoritet, med Hensyn til hvilken det forekommer mig at være et stort Spørgsmaal, om den er berettiget, gjælde for det Mindste, og allermindst Saameget, at derved kan finde Udslettelse Sted. Nu har man forbedret det, det er jo vistnok en Forbedring, efter gjentagen Correspondance og Dmtale med Ministeriet, derhen, at man har foreslaaet, at det, hvad det ikke var fra Begyndelsen af, skal være et fast Timeantal; man maa altid tage Smuler, naar man ikke kan faae Brød. Man har saaledes betragtet dette som en Forbedring og dog ventet paa eetgang at komme hen til en endelig Afgjørelse. Nu foreligger her et Lovforslag, som forsøger en endelig Afgjørelse, og hvorledes forsøger den at definere § 6? Den definerer § 6 paa den Maade, at der skal gives mindst 30 Timers ugentlig Underviisning af den Paagjældende, og at han ikke bliver udslettet, men fritagen for Militærtjeneste; saalænge han vedbliver paa denne Maade at give 30 Timers Underviisning ugentlig og bringer et Beviis herfor med til Sessjonen. Hvor dan stiller det sig nu for den Mand? Det er igjen § 18, som belyser dette. Det er jo vitterligt, at Enhver, som ikke vil indtræde i Tjenesten med det 22de Aar, kan forlange Udsættelse til det 25de. Det er altsaa det, som her skeer. Det begynder med, at Vedkommende meldet sig; han behøver intet Beviis for, at han har et fast Timeantal; han siger kun: Jeg vil ikke udskrives før mit 25de Aar; men med det 25de Aar indtræder Reglen, saa skal han enten udskrives eller ogsaa føre det Beviis, som staaer i denne Paragraph. Under hvilke Betingelser befinder han sig da ved Skolen? Det forekommer mig at være en upassende Betingelse at beholde en Lærer ved Skolen paa. § 18 lyder saaledes: „I Fredstid kan Enhver, naar han med den sædvanlige Udskrivningsalder for